

ALAPVETÉS

AZ ÁRPÁDFÖLDI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

„Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Szénási Sándor: Karácsony

(1925 – 2001. református lelkész)

Lukács 2,12

Tündöklík, fénylik a jászol:
Szívünk már többé nem gyászol.

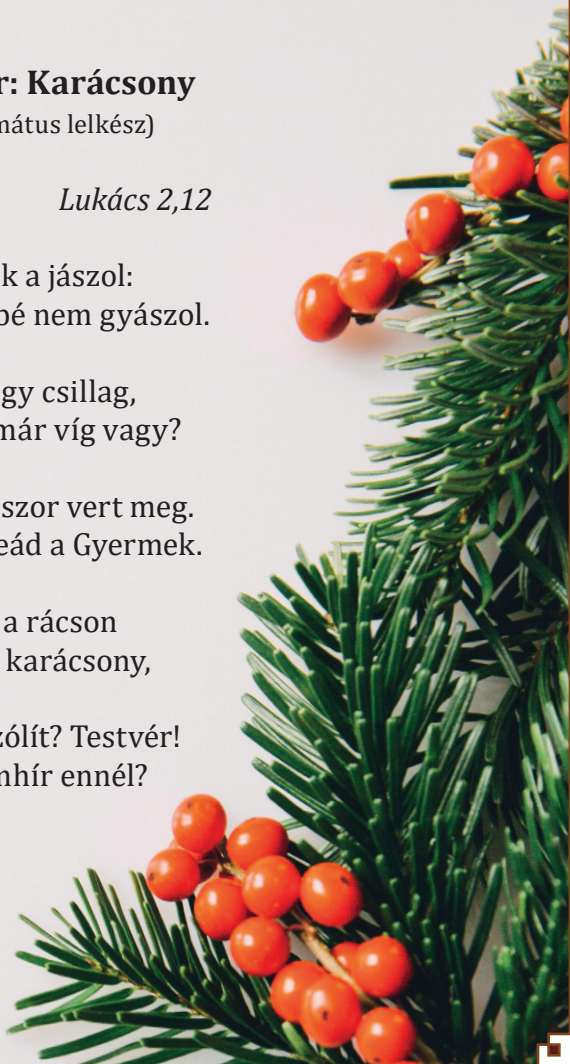
Odafent ragyog egy csillag,
S vezérel. Úgy-e már víg vagy?

A sors már annyiszor vert meg.
Mosolyog most reád a Gyermekek.

Mért állnál kívül a rácson
Koldusként? Itt a karácsony,

S a Királyfi így szólít? Testvér!
Van-e szebb örömhír ennél?

Vereb, 1965.

Most is közöttünk lakik!

Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. (János 1,14)

Az Ige testté lett, megszületett a világ Megváltója – hirdetik Karácsonykor minden templomban. De hol van akkor most? - kérdezhetik sokan. Hiszen a világban most is véres háborúk dúlnak, szent helyeken robbantanak. A korábbi megtartó erkölcsi értékeket a „bármit lehet” szabadossága váltotta fel, és sokszor szembesülünk azzal, hogy a jövő építése címén mérhetetlen rombolás zajlik lelki téren. Hol itt a világ Megváltója? Vannak, akik egyenesen a teljes összeomlástól rettegnék, attól, hogy egy klímakatasztrófa vet majd véget az emberiség életének. Miért higgyünk tehát és miben reménykedjünk?

Van-e válaszuk ezekre a kérdésekre nekünk, akik keresztyéneknek valljuk magunkat? Van-e saját magunk számára is megnyugtató válaszuk? Egyáltalán mit jelent az, hogy keresztyének vagyunk? Igen, egészen idáig vissza kell fejteni gondolatainkat, mert csak így lesz miénk Karácsony üzenete. Mert a keresztyén/keresztény kifejezés -milyen sokan nem tudják ezt még a vallásos

emberek között sem!- szó szerint azt jelenti: krisztusi, Krisztushoz tartozó. Vagyis mi hisszük, hogy Jézusban 2000 évvel ezelőtt ott Betlehemben valóban Krisztus, a Messiás, a Megváltó öltött testet. Az Ige, Isten teremő és megváltó gondolata, szava, Ő maga, az Atyával egylényegű Fiú, Aki által minden lett, Aki kezében tartja ezt a világmindenséget. Ha pedig így látjuk Őt, akkor lehet, akkor van reménységünk. Mert ez azt jelenti, hogy nem az emberi gonoszság, vagy egy természeti összeomlás vet véget a földi világnak, hanem -hiszük-e, hogy így van?- Jézus Krisztus második eljövetele. Amikor már nem egy eldugott istállóban csecsemőként érkezik el, hanem ahogy tanította, „*az ég felhőin nagy hatalommal és dicsóséggel.*” (Máté 24,30)

És addig? Addig pedig mindazok, akik nemcsak névlegesen, hanem valóságosan keresztyének, vagyis Őhöz tartoznak, akik befogadták Őt (János 1,12), Isten Krisztusban megváltott gyermekei, átélik, hogy Jézus által Ő most is közöttünk lakik. Akik látják az Ő dicsőségét már most, átéljük, hogy Ő telve van kegyelemmel és igazsággal. Igen, igazsága szerint „*jön el ítélni élőket és holtakat*”

– ahogy az Apostoli hitvallásban újra és újra elmondjuk. Megítéli az Istentől elszakadt világot, de kegyelemmel fordul azok felé, akik az Övéi. Akik felimerték, megvalóultak, hogy maguk is megváltásra szorúlnak, és Nélküle elveszettek. Akik számára a golgotai kereszt és a nyitott sír ugyanannyira fontos, mint a betlehemi jászol.

A karácsony megerősít abban, hogy Ő üdvözítő akaratával eljött hozzánk. A testet öltött Ige az *igazi világosság*, ami megvilágosítja a mi életünket most is. (János 1,9) Lerombolja a sötétség erőit, nem engedi, hogy úrrá legyen rajtunk a félelem, a reménytelenség. Felszabadít, hogy igazán és őszintén tudjunk ünnepelni. És kísér a hétköznapiakban is. Mert Ő nemcsak vendégségbe akar megérkezni

hozzánk. Nemcsak 2-3 napra. Közöttünk, velünk lakik. Vajon mit lát, mit tapasztal az otthonunkban? Jól érzi magát nálunk?

De bárhogya is legyen, azért lakik velünk, hogy erősítsen, bátorítsa, vigasztaljon, vezessen, utat mutasson. Fényénél újragondoljuk életünket, és fölfedezzük, meglátjuk mindazt, ami méltatlan Hozzá. Legyen érte áldott, hogy segít ebben! Vele, az Ő vezetésével tudunk különbséget tenni jó és rossz között. Már csak a megvalósítás következik – ami minden napnak újra feladata. Ünnepe és hétköznapi ennyiben egyek – ennek révén lesz miénk „az életnek világossága”. Karácsony fényei erre emlékeztessenek minket!

Nyikos András lelkipásztor

*Lássátok meg, milyen nagy szeretetet
tanúsított irántunk az Atya: Isten
gyermekének neveznek minket, és azok is
vagyunk.*

1JÁNOS 3,1

Gyülekezeti életünk hírei, eseményei mögöttünk – előttünk

Június 21-24 között megtartottuk hagyományos nyári hittantáborunkat. Idei foglalkozások főcíme: "kaptár – ruhatár" volt. Honlapunkon bővebb képes beszámolót, sőt kisfilmet is találhatunk erről.

Augusztus 16-20 között Sarudon lehattunk családi gyülekezeti táborban. Az ilyen együttlét lelki-testi felüdülés, alkalom a testvérekkel hosszabb beszélgetésekre, egymás jobb megismerésére. Bátorítjuk a Testvéreket, hogy jövőre jelentkezzenek, jöjjenek, már a nyári szabadságok ütemezésénél is gondoljanak erre a gyülekezeti alkalomra!

Augusztus 24-27 között Diósjenőn töltötték a napokat gyülekezetünk ifjúsági csoportjának

tagjai. Kirándulás, játék és pihenés mellett Isten ígéje körül lehettek együtt. Jó tudni, és vasárnaponként látni is a fiatalokat, hogy él az Egyház, van folytatás...

Augusztus 7-szept.10 időtartamban folytak és elkészültek a parókia felújítási munkái. Gyülekezetünk mindenkori feladata a lelkipásztor és családja méltó lakhatási körülményeinek biztosítása, ezért nagyon időszerű volt a munkák végzése, - Istennek legyen hála, hogy elkészült!

Szeptember 8. Ifi-évnyitó alkalom kerti sütögetéssel

Szeptember 15. Újabb építkezésbe kezdünk: harangtorony kivitelezésének kezdete. Az építkezés menetéről bővebben olvas-

***„Isten ugyanis, aki ezt mondta:
„Sötétségből világosság ragyogjon fel”,
ő gyújtott világosságot szívünkben,
hogy felragyogjon előttünk Isten
dicsőségének ismerete Krisztus arcán.”***

1 János 4,18

„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.”

1 János 4,9-10

hatuk Lelkipásztorunk írásában képekkel együtt.

Szeptember 17. Választási Bizottság bemutatása, fogadalm-tétele. Az egyházunkban előírt hatévente esedékes tisztújítás keretében gyülekezetünkben is új presbitérium áll fel 2024. január 1-től, - a presbiterválasztás első lépése történt ezen a napon.

Szeptember 24. Évnyitó istentisztelet a Bekecs utcai iskolában tanuló hittanosokkal együtt, utána közös gyülekezeti ebéd a templomkert helyett – szakadó eső miatt – a gyülekezeti teremben.

Október 6. Újra indítjuk a pénteki "Idősek bibliaóráját", amit néhány évig szüneteltettünk. Fiatalbakkat is szeretettel várunk erre az alkalomra, de különösen örülünk az idősebb új testvéreknek.

Október 14. Presbiter-jelöltek bemutatása. Az elhangzottak a

lapszám végén olvashatók.

Október 22. Közyűlés, presbiterválasztás lebonyolítása

Október 29. Vasárnap délután a Reformátorok terén közös megemlékezés a Reformáció évfordulójáról a kerület protestáns lelkipásztorainak részvételével.

Október 31. esti istentisztelet keretében Riskó János lelkipásztor tart vetített képes ismertetőt Kálvin János életéről.

December 2. Adventi koszorú készítés közösen a Bekecs utcai iskola hittanosaival

December 17. Családi istentisztelet – Gyülekezeti közös karácsony a gyermekek műsorával

Az Ünnepek Istentiszteleti rendjét szószéki hirdetésben, a honlapunkon és a hirdetőtáblákon is megtalálhatjuk!

Reményiné Baló Gyöngyi

Akiktől elbúcsúztunk

Szeptember 30-án **Szabó Dénesné Klári** testvérünkre emlékeztünk tagabb gyülekezeti körben.

Két fia – Szilárd és Vencel - több osztálytársa szülőkkel, tanárok és több szülőtárs is hallhatta Isten vigasztaló és megerősítő Üzenetét. Egyik szülő felolvasta Klári, már súlyos betegségében írt kedves levelét, amit a többi szülőhöz írt. Abból is megismerhettük, hogy kedves, közösségi, segítőkész volt egész rövidre-szabott életében.

Szeretettel emlékezünk Klárirra, és örülünk, hogy Férje és fiai továbbra is gyülekezetünkhöz tartoznak.

Október 6-án **Szalay Ferenc** testvérünket búcsúztattuk a csömöri temetőben.

Nemcsak az Árpádföldi, de a Mátyásföldi és a Csömöri református gyülekezetből is jelen voltak sok-sok községbelivel együtt,

hiszen ismert, népszerű volt Feri bácsi. Gyülekezetünk legrégebbi tagjaként, és a harangozás mesterségének tanítójaként (nekem is Feri bácsi volt a tanítóm ebben), de a világ legjobb zserbó-készítőjeként (gyülekezeti ebédekhez mindig örömmel hozta) is szeretettel emlékezünk rá.

Családja – Andi, Lehi és Beni – gyülekezetünk állandó, csendes szolgálói Istenünk dicsőségére.

Reményiné Baló Gyöngyi

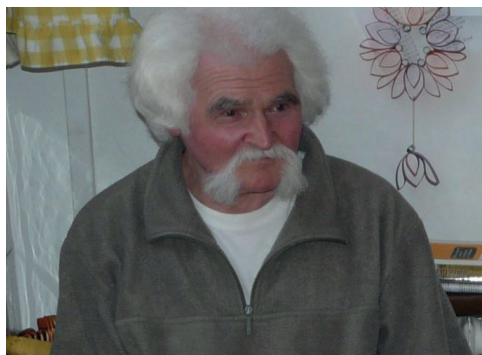
November 8-án húnyt el **Fülöp István**, Pista bácsi.

„A jó napokban élj a jóval, a rossz napokban pedig lásd be, hogy ezt is, amazt is Isten készítette azért, hogy az ember ne találja ki, mi következik.” Préd 7: 14.

Pista bácsi elment közülünk...

Csak mi voltunk neki... a családját már rég' elvesztette, az utolsó időkben, a közelébe már csak a gyülekezetet engedte...

Isten különös módon hozta őt közénk: egyik testvérünk egy adománnyal kedveskedett neki, és meghívta a gyülekezetünkbe. Ő élt

a lehetőséggel, és jó néhány évvel ezelőtt megjelent templomunkban.

Lassan-lassan megismerhettük azokat a körülményeket, amelyek miatt nehéz élethelyzete kialakult, és többen is megtettük, amire indított az Úr: valaki segített neki, hogy orvosi segítséget kapjon, valaki rendszeresen ebéddel látta el, valaki segített a napi nehézségek leküzdésében. A gyülekezet különösen hordozta a téli időszakokban, amikor fűtőkészüléket és

energiát biztosított a számára...

Volt néhány család, akiket ugyan közelebb engedett magához..., de abban nem lehetünk bizonyosak, hogy az Úr Jézus Krisztus is odaférfkőzhetett igen megkeményedett szívéhez.

20 év az erdőben – nagyon nagy változást okozott a gondolkodásában...

Még a kórházban is erős volt a kézfogása...

A reménységet sajnos nem tudta megragadni, ezért, amikor nemrég' a fenti Igét olvashattuk, ő jutott az eszembe.

Ő tudta, hogy az életét hol, és hogyan rontotta el, és örült, hogy élete vége felé megtapasztalhatta a befogadást – elfogadást.

Szeretettel köszönt mindenkit...

Simon Ági és Misi

**„Akié a Fiú, azé az élet;
akiben nincs meg Isten Fia,
az élet sincs meg abban.
Ezt azért írtam nektek,
akik hisztek Isten Fia
nevében, hogy tudjátok:
örök életetek van.”**

1 János 5,12-13

Jöjjetek énhozzám mindnyájan – hívogató harangszó

Ezzel a címmel adtunk be pályázatot még 2020. végén a Bethlen Gábor Alapkezelőhöz, ahol 15 Millió Ft-ig lehetett támogatást igényelni a Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága által Egyházi épített örökség védelme és egyéb beruházások támogatása kategóriában templomépületek felújítása, bővítése céljából.

Lehetőséget láttunk arra, hogy a megnyert pályázati támogatás segítségével templomunk mellé harangtornyot építsünk. Ez a torony kettős célt szolgálhat: egyrészt messzebből is hirdeti, hogy itt, a családi házak között egy református templom áll, másrészt az eddig kézzel húzott harang -most már villamosítással- magasabban és távolabbra szólva hívogathatja a környéken élőket Isten tiszteletére.

(Talán kevesen tudják, hogy az 1937-ben átadott templomépület eredetileg a tetején hordozott egy kicsi, fából készült harangtornyot, azonban ezt a háború után el kellett bontani, mert annyira megromlott.)

A következő évben elkészült az első elképzelés, amelynek látványtervét egy korábbi Alapvetés kiadványunkban láthatta is a gyülekezet. Azonban, bár a XVI. kerületi Önkormányzattól is részesültünk még 15 Milliő forint támogatásban, a tervezett költségvetés így is a rendelkezésre álló források több mint kétszeresét jelentette volna. Ezt az összeget egyházközségünk semmiképp sem tudta volna előteremteni, így le kellett mondanunk a megvalósításról.

A most megépített torony terveit *Garay András* építész-tervező készítette. Ennek költségvetése már igazodott a gyülekezet erőforrásaihoz, így mostanra elkészülhettek a kivitelezési munkák. Azonban az építkezés megkezdésig tartó út korántsem volt olyan egyszerű, amilyennek az előző mondatból erre következtethetnénk. A tervezési és engedélyezési folya-

mat során sok és sokféle nem várt akadállyal szembesültünk, és sok türelemre, reménységre volt szükség ahhoz, hogy végül mégiscsak megszülethessen „az első kapavágás”. Viszont utána annál gyorsabban és látványosabban haladt a munka. *Hullán Botond* kivitelező vezetésével szeptember közepén kezdődött el az építkezés az alappal, és november végére a szinte teljes mértékben elkészült harangtoronyt láthatták már a gyülekezet tagjai és az utcai járókelők.

Szeretnénk ezúton is hálával megköszönni minden adományt, amely a közösségünk tagjaitól erre a célra érkezett. Sokan adakoztak, többen jelentős összegeket, mert magukénak érezték az építendő harangtorony ügyét.

És ezúton is jelzem, hogy bár a munka jelentős része elkészült, jövő tavasszal tervezzük a folytatást. Egyrészt a templom homlok-

zatának, megrepesztett festésének kijavítását, másrészt a templom mellett egy közösségi tér kialakítását, ahol istentiszteletek után és más gyülekezeti alkalmakkor, mielőtt hazasietnénk meg lehet állni, le lehet ülni, beszélgetni egymással. Ezekre a célokra is köszönettel fogadunk minden felajánlást.

Bízunk benne, hogy a harangtorony valóban betölti majd szerepét, és még hívogatóbbá teszi templomunkat és közösségünket. Tudjuk, hogy nem a téglákból rakott épület tart meg bennünket és

erősíti hitünket, hanem a teremtető, megváltó, megtartó Úrral való élő kapcsolatunk, és az, ha mi az Ő népeként „élő kövekként fel tudunk épülni lelki házzá” (1.Péter 2,5). Mégis hisszük, hogy Isten háza az Ő dicsőségére mutat, ebben a világban jelként hordozza az Ő jelenlétét, kegyelmét. És hirdeti, mint ahogy a tornyon a csillag és a kereszt, hogy Jézus Krisztus eljövele, váltságshalála és feltámadása jelenti mindannyiunk számára az egyetlen utat az Életre.

Nyikos András lelkipásztor

Tized...

A 2023. évi gyülekezeti költségvetés elkészítése előtt Felajánlási íven jelölhették meg a testvérek, hogy havonta/évente milyen összeget szánnak egyházfenntartói járulékként a gyülekezet kiadásaira. Köszönjük, hogy ezek a felajánlások folyamatosan megérkeztek, sőt több alkalommal céladományok (torony építésére, viharvár, tanszergyűjtés, stb) is adakoztak Isten dicsőségére.

Az idei szokásos egyházi számveteli továbbképzés előtti áhitatot Somogyi Péter lelkipásztor tartotta. A Bibliában több helyen is olvashatunk pénzről, gazdálkodásról, jó

sáfárkodásról. A bevezető áhitaban magyarázott igeszakasz az előadás kivetítőjén megjelenítve, bizonyos szavakat/mondatokat kék-színű betűkkel kiemelve tett különösen is hangsúlyossá. És november végén a Bibliaolvasó kalauzunk szerint ugyanezt az igeszakaszt olvashattuk Malakiás 3,7b verstől:

„Térjetelek meg hozzám, és én is hozzátok térek! - mondja a Seregek Ura. De ti ezt kérdezitek: Miből térjünk meg? - Becsaphatja-e Istent az ember? Ti mégis be akartok csapni engem! Ezt kérdezitek: Mivel akarunk becsapni? - A tizeddel és a felajánlásokkal! ... Hozzátok be a rak-

tárba az *egész tizedet*, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem! - mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és *bőséges áldást* árasztok rátok.”

Felszólítás - ítélet - ígélet.

Szándékozunk és tudjuk-e pénzügyi döntéseinket is Isten Igé-

jéhez igazítani?

Az előadáson felszólaló egyik lelkipásztor szerényen elmondta, hogy gyülekezetükben (kisebb, mint a mienk!) két lelkipásztor is szolgál, de minden egyháztag tizedet fizet...

Reményiné Baló Gyöngyi

KÖNYVAJÁNLÓ - gyermekeknek

BIBLIAI SZUPERHŐSÖK
Józseftől – Dávidig
Miklya Luzsányi Mónika
(Móra Könyvkiadó, 2021)

A könyv a különleges képességekkel megáldott ószövetségi személyiségek életútjának sorsfordító

pillanatait villantja fel.

A szerző rövid, fordulatos jelenetekben láttatja a szuperhősökre jellemző tulajdonságokat.

Ezen keresztül abban segít, hogy felkeltse a kiskamaszok figyelmét a közismert és mellőzött bibliai személyek iránt.

A gyerekek körében általánosan ismert hősök mellett, mint Sámson vagy Dávid, megjelennek még olyanok mint: Éhúd, a balkezessége miatt kiközösített fiú; Debóra, az Ószövetség egyik legbátrabb nőalakja; Gedeon, akinek először a saját félelmeit kellett legyőznie, hogy hadvezér lehessen.

Találkozhatunk még a Bírák könyve szereplőivel is.

Érdekesítő, tanulságos olvasmány gyermekeknek, de felnőtteknek is, jó szívvel ajánlom!

Takács Kati

Mit is jelent az evangélium?

Volt egyszer egy ember, születésétől fogva semmit sem látott. Ha netán gyermekként megkérdezte, „milyen a szemed, anya?”, - hallotta ugyan a választ - „barna, kincsem”, de nem tudta, mit is jelent. Azt is hallotta, hogy „fügefá”, meg is tapintotta, érezte az érdes törzset, a gyümölcsét is szerette, de a szélben lengő teljes fügefát nem igazán tudta elképzelni. Családja és barátai lelkesen meséltek a jeruzsálemi templom ragyogó szépségéről. Vágyakozását látva el is vitték egy ünnepen, nem volt messze, csak egy szombatnap járőföldre. Titokban körbetapogatta a fal minden tenyérszerű részét, de csak hideg köveket érzékel. Nem értette, hogy mi ebben az olyannyira rendkívüli, amiért zarándokok ezrei képesek éjt nappallá téve gyalogolni. Más hol tán nincsenek kövek, szerte mindenütt ebben az országban?

Ahogy nyíladozott az értelme, száz olyan szava volt, aztán ezer, majd annál is több, ami kivétel nélkül azért izgatta, mert azok minden bizonnyal mást jelöltek számára, mint a többi embernek. A különbség aközött, amit ő érzékel, és a feltételezett valóság között, amit emberek beszámolóiból így-úgy elképzeli, egyszerre izgatta és dühítette. Hogy helyesen képzele-e,

abban nem volt biztos, de hogy a kettő között irdatlan a szakadék, arra mérget vett volna.

Tele volt szavakkal, amiket szenvedélyesen szeretett, de rajongása irántuk egy pillanat alatt képes volt gyűlöletbe átcsapni: tudta, hogy megcsalják. Minden-nél bizonyosabban tudta, hogy a valóságról oly keveset mondanak, és úgy érezte, sohasem a lényegét. Van egy általa kitapogatott világ – és van a valóság. A kettő pedig bizonyosan nem fedi egymást. Ebbe nem tudott igazán belenyugodni, nem is a vakságába. Nem azért sóvárgott a látásra, hogy ő is olyan legyen, mint más, hanem, hogy olyannak érzékelje a világot, amilyen az ténylegesen. Ezt adja meg nekem a Fennvaló, könyörgött számtalanszor, miközben ott kuporgott az Ékes Kapu közelében. Aprópénzek hulltak elé, hallotta a koppanásukat. Ezt adja meg, a látás nem érdekel! A szakadékot, a különbséget, azt hidalja át. Persze tudta, ezt az Örökkévaló sem oldhatja meg másképp, csak ha csodát tesz. Ha csodát tesz, és megnyitja a szemét.

Csakhogy ő öröktől fogva nem hallott ilyet, de még az apja-anyja sem, sőt még az a vénséges vénember a sikátor túloldalán, még az

**„Én vagyok a világ világossága:
aki engem követ, nem jár sötétségben,
hanem övé lesz az élet világossága.”**

János 8,12

sem. Lehet, hogy maga a Teremtő is csak bizonyos csodákra képes? - elmélkedett magában. Arról nem-egyszer hallott a családi pászkavacsorákon, hogy kettéválasztotta a tengert, de hogy egy ember születésétől fogva összeragadt szemhéját valakinek is kettéválasztotta volna, arról még soha.

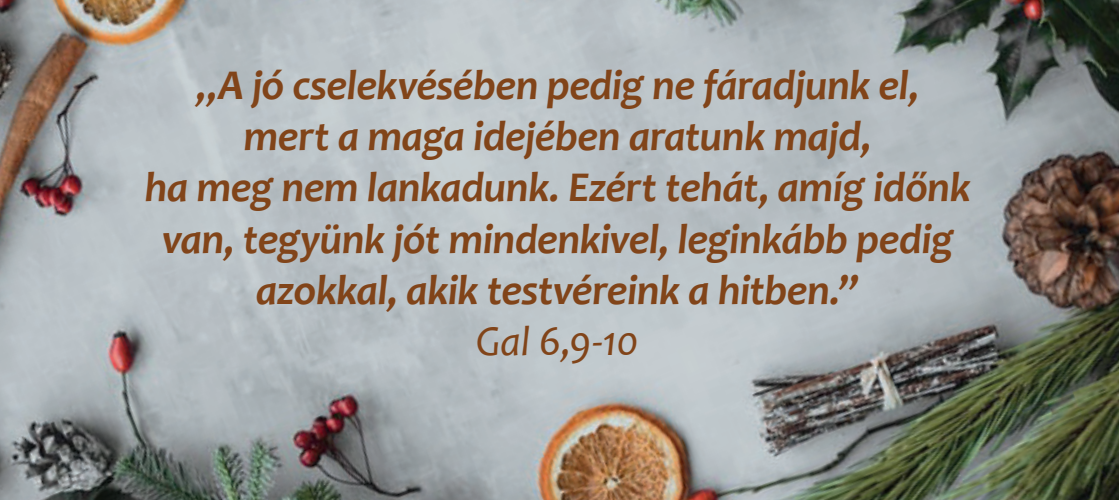
Számtalanszor érezte a megvetés, a szájalom, a zavar levegőjét, ahogy egyszer csak körbefogja. Jönnek-mennek az emberek az utcán, semmi különös. Aztán hirtelen megérinti az a levegő. Nem tudja honnan, kinek a tekintetéből jön, olyan, mint a szél. De abban a pillanatban érzi, ahogy megcsapja az arcát.

Azt is megszokta már, hogy összesúgnak mögötte. Van, aki csendben mutogat. És vannak nagyszájúak, a törvénytudók és farizeusok, akik nem restelik, hogy részvétet színlelve kérdezzessék, és szima-

toljanak, mint kopó a drága vadra, a múltban elkövetett bűne után. Vagy az anyjáé után, akinek hírlik, szép barna szeme van, mondják kajánul, ha már szarkalábas is...

Most is hallja a távolból egyre közeledő hangokat. „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Ezerszer hallotta már, a könyökén jön ki az egész. De már nem zavarja annyira, mint régen. Sőt, az utóbbi időben egyre mulatósabbnak érzi, hogy ő, a szerencsétlen koldus, milyen magasröptű teológiai, etikai és filozófiai viták apropójául szolgálhat. Ezeket a szavakat egy éhenkórász görögtől hallotta, aki egyszer mellételepedt, és hosszasan hablatyolt neki kézzel-lábbal a lélek halhatatlanságáról, valamiféle ideákról meg sok egyéb furcsaságról. Hát nem izgalmas? Semmit sem kell tennie, csak ott ül, és ő a nagy apropó.

Gyermekek rohagnak a piac-

**„A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el,
mert a maga idejében aratunk majd,
ha meg nem lankadunk. Ezért tehát, amíg időnk
van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig
azokkal, akik testvéreink a hitben.”**

Gal 6,9-10

téren, lakodalmast játszanak, aztán temetést, ugrálnak, gajdolnak, hol örömtől szikrázó dalocskát, hol meg siratót. Férfiak jönnek-mennek, izzadt testük után a levegő is sósabban áramlik. Asszonyok trécselnek, hozzák-viszik vizeskorsóikat, meg persze a legfrissebb híreket. Farizeusok meg szadduceusok vitáznak azon, hogy tud-e Isten akkora követ teremteni, hogy ő maga sem bírja felemelni. S ha pedig egy nőnek hét férje volt, a feltámadáskor végül is melyiké lesz? Annyi mindent hallott már, kész lexikon. És mindeközben a pillanat a legérdekesebb. A pillanat, amikor elshannak mellette: észre sem veszik, tudják, úgyis ott van, úgy tartozik már a piachoz, mint a kút vagy a főpap háza. A pillanat, amikor már túljutottak rajta... aztán hirtelen megtorpan a mozdulat, visszafordulnak, és azonmód felhangzik a varázsszó: apropó. Apropó, a vak.

Hát te sógor, mit gondolsz róla? Na, nem úgy róla, hanem a dologról? Az Isten igazságáról, hogy is működik az ebben a világban? Ha van büntetés, véteknek is kell lennie, nem igaz? Világos, mint a nap. Mint a nap az én számomra...

Egyszer egy apropó után hallotta, hogy valaki Jóbot hozza szóba. Aztán vitatkozva továbbsiettek, nem értette, mire is jutottak.

„Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Már nem érdekli, de a válasz: „Sem ő, sem a szülei”. Mintha az apja hangja lenne, de persze nem lehet az. „Rabbi”, szólították, de van itt abból egy szekérderékra való. Mindet ismeri, a nevüket is tudja, de ezt a hangot még nem hallotta. „Azért, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.” Elakad a lélegzete. Ilyet sem hallott még. Ahogy azt sem, hogy valaki vaknak a szemét megnyitotta volna. Ilyet

se eleddig: „Nekünk, amíg nappal van, annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem.” Érti, hanyatlóban a nap, ilyenkor megélnék a tér forgalma. „Mert eljön az éjszaka, amikor senkisémm munkálkodhat.” Most valahogy nem a maga örökös éjszakájára gondol. „Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.”

Éreztem, ahogy a hang gazdája megáll előttem. Térdre ereszkedik. Bal tenyerével a tarkómat hátulról tartva, jobbával sarat ken a szemhéjamra. Felemel. „Menj, mosakodj meg a Siloám tavában.”

Álmomban is tudom, hol az a tó. Vízyűjtő medence, a Gihon forrás táplálja, küldi bele a friss vizet. Azért hívják Küldött tónak. Egyszer egy tisztos méltóság, valami Nikodémus Ézsaiás prófétáról beszélt a téren, akinek állítólag azt mondta az Úr még a fogság előtt, hogy megvetette a nép Siloám csendesen folydogáló vizét. Rájuk

zúdítom hát az Eufrátesz áradata... Oda küldtettem.

Nem jutott eszembe, hogy ennek ugyan mi értelme van. Előtte olyat mondott, amit még nem hallottam. Soha, senkitől. Az apám hangján. És megmosakodtam a Siloám tavában.

Szél támadt. Láttam a tó partján egy fügefát. Galambok röpködtek fölötte. Eltűnt a gyűlölt különbség nyomorúságos érzékelésem és a valóság között. Fényárban úszott a világ. Sabbát napja volt.

Először senki se hitte el. „Csak hasonlít rá” – legyintettek. De voltak, akik jobban megnéztek. „Ő az” – mondták. Valakitől megtudtam a nevét: Jézus Názáretből.

Aztán jöttek a kopók, mint rendesen. Szaglászta. Már nem a bűnöm után, utána. „Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot.” De voltak, akik gondolkodtak – és következtek. „Hogyan tehetne bűnös ember

**„Mi azért szeretünk,
mert ő előbb szeretett minket.”**

1 János 4,18

ilyen jeleket?” Rám is sor került. „Próféta” – mondtam. Apámat, anyámat is előcitálták. Megfélemlítették őket. „Igen, a mi fiúnk.” És? „Nem tudjuk. Nem tudjuk, hogyan gyógyult meg. Őt kérdezzétek, nagykorú már.”

Aztán jött a második felvonás. „Dicsőítsd az Istent: mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

„Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: bár vak voltam, most látok.” Tovább vegzáltak. „Hogy is történt hát?” „Mondtam már nem-egyszer.” Elegem volt. A templomot akartam látni, a benne lakozó dicsőséget végre. Nem állhattam meg, hogy oda ne szúrjak. „Talán ti is a tanítványai akartok lenni?” Meg is kaptam érte a magamét. De mit számít, mit számít bármi is? Látok.

Tovább bölcselkedtek. „Te az övé, mi a Mózesé. Erről azt sem tudjuk, honnan való.”

„Hát ez csodálatos! Olyat tesz

valaki, amiről örök idők óta senki sem hallott. Éjjel-nappal a Tórát bújjátok meg a Prófétákat, de fogalmatok sincs, hogy ő honnan való. Gondolkozzatok! Egy: Isten azt hallgatja meg, aki istenfélő és az ő akaratát cselekszi, nem a bűnöst. Kettő: Őt meghallgatta az Isten, mert tőle nyerte erejét, hogy megnyissa a szemem. Mi következik ebből? Ha ő nem volna Istentől való, semmit sem tudott volna tenni.” Felháborodtak. Nem tetszett nekik a gondolatmenet. „Te mindenestől bűnben születted, és te tanítasz minket?” - ordították magukból kikelve. Kirúgtak a gyülekezetből. Aztán megláttam a templom dicsőségét.

Nem tudom honnan, de meghal-lotta, hogy mi történt velem. Már-mint a Názáreti. Gyanítom, nem volt véletlen, hogy pár nap múlva találkoztunk. Meglepett. Egészen más volt, mint amilyennek Siloám után számtalanszor elképzeltem.

**„Ne féljetek, mert íme, nagy
örömet hirdetek nektek,
amely az egész nép öröme lesz:
üdvözítő született ma nektek,
aki az Úr Krisztus,
a Dávid városában.”**

Lukács 2,10-11

Csak a hangja volt ugyanaz. „Hiszel te az Emberfiában?” nem értettem, mit is kérdez. „Ki az Uram, hogy higgyek benne?” - habogtam. „Látod őt, és aki veled beszél, ő az” – felelte csendesen. Térdre ereszkedtem. „Hiszek Uram.” És imádtam őt.

Akkor tudtam, hogy másodszor is megnyitotta a szemem. Olyan világra, amit eddig éppúgy nem láttam, mint korábban anyám barna szemét, a fügefát a szélben, a templom dicsőségét...

„Én ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.” De ezt már nem csendesen mondta, hanem meglehetősen érces

hangon. Meghallották ezt azok a farizeusok, akik a közelében voltak. „Talán mi is vakok vagyunk?” kérdezték vöröslő fejjel. „Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök: mivel azonban most azt mondjátok látunk, megmarad a bűnötök.”

És a kétszeresen vak ember később a teológia, etika és filozófia szavakon kívül megtanult egy másik görög szót is. Euangelion, evangélium, jó hír. Sohasem kérdezte, hogy ez mit is jelent.

Visky Béla kolozsvári teológiai professzor - A megtartó ismeret - című könyvének első kérdésére adott válaszát Hamar Dávid testvérünk osztotta meg velünk.

Presbiterválasztás 2023 – Presbiteri bemutatkozók

Dobos Péter

1981-ben születtem Budapesten, nős vagyok, két gyermek apja. Villamosmérnök végzettségem van, jelenleg villanszereléssel és informatikai hálózatok építésével foglalkozom. 1994-es konfirmációmát követően egy ifjúsági hét alkalmával fogadtam be a szívembe az Úr Jézust.

Fasori gyökerekkel indulva, 2015-ben találtunk rá az Árpád-földi Gyülekezetre, ahol igazi befo-

gadó testvérekre találtunk. Azóta feleségem Orsi a gyerekszolgálatban találta meg helyét, gyermekeink itt kapták meg a keresztség ajándékát.

Úgy hiszem, Isten indított a presbiteri feladatokban való részvételre. Az Úr áldását kérem a szolgálatra, csak ekkor lehet gyümölcse a fáradozásnak.

Dr. Jakus Zoltán

Az Úr gyermekkorom óta vezet a hit útján. Már a kezdetektől fontosnak tartottam, hogy hívő közösséghez tartozzak, és mindig igyekeztem szolgálatot is vállalni. Családommal úgy alakult az életünk, hogy több helyen éltünk, 4 évig az Egyesült Államokban is.

Előző gyülekezetünkben megadtott, hogy presbiteri szolgálatot is végezzek. Árpádföldön telepedtünk le, és 2021 januárjától csatlakoztunk a Budapest-Árpádföldi Református Egyházközséghez.

Jelenleg az istentiszteleti közvetítések területén szolgálom a gyülekezetben. Kutatóorvos, laborvezető, egyetemi oktató vagyok a Semmelweis Egyetemen. Feleségemmel, Dr. Ledó Nórával három gyermekkel ajándékozott meg Isten bennünket. Presbiterre történő megválasztásom esetén azon leszek, hogy segítsen az összes gyülekezeti tagunkat abban, hogy szorosan kapcsolódva a gyülekezetünkhöz és a Magyar Református Egyházhoz erősödhessen a hite, egyben aktívan szolgáló tag lehessen egy evangéliumi közösségben. Bemutatkozásomat a Galatákhoz írt levél 2, 20. versével zárom: *„azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”*

Páll Zoltán

Református családban nőttem fel, volt szerencsém példát venni még a dédnagyszülőktől is, mit jelent hitben nevelkedni, átérezni már gyerekként annak minden varázsát. Felnőttként jó érzés visszaemlékezni azokra a mér földkövekre, amelyekkel egyre közelebb és közelebb kerültem Istenhez és megingathatatlanul megalapozták azt a boldog és biztonságos jelent,

amiben élni lehet. Feleségemmel és két fiammal tíz éve tartozunk a gyülekezetnek és soha nem fogom elfeledni azt a szeretetteljes fogadtatást, ami áradt felénk már az első alkalommal, ahogy beléptünk ebbe a templomba.

A gyerekszolgálat mellett, ha tehetem, kiveszem a részem a templom körüli munkálatokban is például: kertészkedés, fűnyírás. A nyári táborokban többnyire a sport és a játékos feladatok szervezését, lebonyolítását vezetem. Meg akarok felelni azoknak a kihívásoknak, amiket Isten feladatként állít eléem. Ő biztosan ismeri képességeim és pontosan tudja mi a célja velem.

A presbiteri jelölésem igazán megtisztelő a gyülekezet részéről, jó érzéssel tölt el, hogy számítanak rám. Magam részéről a felkérést örömmel elfogadom, hisz ez a minimum, amit, mint egyszerű szolgáló tehetek cserébe azért a mérhetetlen áldásért, amit nap mint nap megtapasztalok a Szentlélek ereje által.

Pápai Antal

1966-ban születtem Dorogon, 57 éves vagyok. Családom ugyan református gyökerekkel rendelkezik, de nem sok köze volt a keresztyén hithez.

Egy középiskolai osztálytársam vitt el abba az evangéliumi gyülekezetbe, ahol később, az egyetemi tanulmányaim elején 1985-ben én is döntöttem Jézus mellett. Bűnbánatra jutva elfogadtam, hogy az Úr Jézus az én bűnem miatt is meghalt és imádságban kértem, hogy lépjen be az életembe, mint személyes Megváltóm. Itt részesültem saját kérésre hitvalló keresztségben és épültem be a gyülekezet szolgálataiba.

Mindezek ellenére házasságkötésem után az élet gondjai és a gyü-

lekezetben kialakult belső feszültségek miatt eltávolodtam a hívő élettől, sőt, gyakorlatilag isten-tagadó lettem. 28 hit nélküli év után 2020-ban egy temetés kapcsán kerültem kapcsolatba az Árpád-földi Református Gyülekezettel. A hirdetett Ige mellett, újra elkezdtem olvasni a Bibliát, és számomra is meglepő módon, nagyon sok Ige személyessé vált, rávilágított a lényemre, az elmúlt évekre, és hogy az Úr nem mondott le rólam. Nagyon pontos útmutatást kaptam az Igében a „visszatérésre”.

Ekkor kaptam ezt az Igét, ami sokat jelent a mai napig: ...akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott. (2Kor 5,15/b)

2020 októberében konfirmáltam a Gyülekezetben, amit hitvallásként éltem meg az emberek és Isten előtt: megerősítettem azon szándékomat, hogy azon a keskeny, jézusi úton szeretnék továbbjárni, amire megtérésemkor léptem.

31 év óta házas vagyok, két felnőtt, önálló életet élő lányunk van. Kertészmérnöki és növényorvosi végzettséggel rendelkezem, az agrár-szakigazgatásban dolgozom.

A Gyülekezet tagjai talán onnan is ismerhetnek, hogy leggyakrabban én szoktam megszólaltatni istentisztelet előtt a harangot.

Pordán Ákos

54 éves, négy gyermek édesapja és egy gyermek nagypapája vagyok. Közgazdász-szociálpolitikus végzettséggel rendelkezem.

28 éve dolgozom a Kézenfogva Alapítványnál, amely fogyatékos embereknek, családjainak és a velük foglalkozó szervezeteknek nyújt támogatást országosan. Külföldön szerzett pozitív tapasztalaimnak köszönhetően 21 évesen értettem meg Isten akaratát és ekkor döntöttem úgy, hogy Krisztus követésének útjára lépek. Azóta fokozatosan fedezem fel Isten akaratát az életemben. Mátyásfüldi gyülekezet tagjaiként szolgáltunk 2010-ig. Aztán megjelent Nyikos András a gyülekezetben és vele az evangéliumi gondolkodás is,

amelyet én a megtérésemkor a Timóteus Társaságnál tapasztaltam, ezért csatlakoztunk az árpádföldi gyülekezethez. 2014 óta presbiterként szolgálok.

Nagy megtiszteltetésnek tartom a jelöltséget. Szeretném a gyülekezetben az evangélizáció, a zenei szolgálat, közösségépítés szolgálatát és a fizikai munkákba való bekapcsolódással az Urat szolgálni, Neki visszaadni egy csekélykét abból, amit nekem adott.

Pordán Endre

63 éves vagyok, jogász végzettséggel az Alkotmánybíróságon dolgozom, előtte az Egészségügyi Minisztériumban végeztem jog-

szabály-előkészítési feladatokat, vezető beosztásokban.

Első házasságomból két, ma már felnőttkorú lányom: Petra és Réka született. Második feleségemmel - aki szintén a gyülekezet tagja - Meskó Ágnessel két gyermekkel áldott meg minket az Úr: Korinával és Endrével. A magunk részéről igyekszünk minden emberileg lehetségest elkövetni annak érdekében, hogy gyermekeink hívő, keresztyén emberré váljanak.

1964-ben ebben az árpádföldi templomban hallhattam először Isten ígését, majd 1974-ben, 14 évesen konfirmáltam. Elsősorban költözések miatt, később - rendszeresen templomba járó, vallásos emberként - a mátyásföldi, gazdagréti, majd a csömöri református gyülekezet tagja voltam.

2018-ban az Úr kegyelmének köszönhetően megtapasztalhattam az Ő gyógyító jelenlétét, gondviselő irgalmát és szeretetét, és ettől kezdve én is örökbefogadott gyermekének mondhatom magam, aki már hívőként, a teljes élet megajándékozottjaként követheti Jézust a keskeny úton, az összes csetlésével-botlásával együtt.

Arra kérem az Urat, hogy - presbiterré választásomtól függetlenül is - segítsen hozzá a Tőle kapott talentumok felismeréséhez, hogy azokat és a Róla szerzett, a Tőle ka-

pott ismereteket, tapasztalatokat az Ő vezetésével, az Ő terve szerint a családom és a gyülekezetközössége javára tudjam kamatoztatni, az Ő dicsőségére.

Reményiné Baló Gyöngyi

Gyülekezetünk önállóvá válása óta a presbitérium tagjaként szolgállok.

Gyermekkorom óta tanulom és gyakorolom református hitünket. Istenünktől kapott indíttatásból többféle missziói ágban tevékenykedhettem még aktív dolgozó koromban is (drog-misszió, erdélyi menekült-misszió). Jelenleg nyugdíjas nagymama vagyok.

Kedves 23. Zsoltároból valom: „Bizony, jóságod és szerete-

ted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.”

Váradi Ildikó

1966-ban születtem, férjemmel 34 éves házasság vagyunk, két felnőtt, önálló életet élő lányunk van.

Projektvezetőként, leginkább nagyrendezvényeket szervezek, jelenleg a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban dolgozom.

Szüleim nem neveltek hitben,

bár megkereszteltek. Édesapám halála után éreztem, hogy valami hiányzik az életemből.

Ekkor érkezett el hozzám Isten hívása, egy „felfedező” sorozatra. Életem sorsfordító 10 hete volt, mert megismerhettem Istent és Ő szinte kézen fogva vezetett ide, az Árpádföldi Gyülekezetbe. Itt konfirmáltam 2013-ban.

Akkor ezt az Igét adta elém Isten: *legyünk ... a szolgálatkész-ségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.* (Róm12,11) Ez a szolgálatkészség vezet a mindennapokban.

2017-től a presbitérium tagjaként ill. a vasárnaponként a gyerek-istentiszteleti alkalmakon igyekszem az Úr dicsőségére szolgálni.

Megtisztelő az a bizalom, hogy presbiter-jelölt lehetek. Hiszem, hogy Ő tesz alkalmassá erre a feladatra, és Ő az, aki kipótolja hiányosságaimat is.

Isten gyermekeként annyi gazdagságot, annyi erőt kaptam. Fontosnak érzem, hogy ebből tudjak továbbadni másoknak – egyszerűen hálából.

**Áldott, békés karácsonyt
és boldog új évet kívánunk
minden kedves Testvérnek!**

**„Boldogok akik nem látnak és hisznek”
mondja Jézus Krisztus,
aki mindenkit – TÉGED is – hív és vár.**

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”

Jézus Krisztus, Istennek fia emberré lett, önként vállalta a kereszthalált, hogy mi bűneinktől megszabadulva az örökélet reménységében élhessünk.

A gondviselő élő Istenről
gyülekezeti közösségben többet hallhatsz, jobban
megismerheted Őt, és egyúttal szeretettel befogadó testvéri
közösségre találhatsz.

MINDENKIT SZERETETTEL HÍVUNK ÉS VÁRUNK!

Istentisztelet minden vasárnap 10 órakor
ezalatt a gyermekekkel két korcsoportban külön
foglalkozás folyik

Bibliaóra

minden kedden 18 órakor és
péntekenként 15 órakor (időseknek)

Ifjúsági óra

minden pénteken 18 órakor (14 éves kortól)

Baba-mama-kör, Házaspáros kör, Ima-kör,
Keresztkérdések-sorozat
meghirdetett időpontokban

budapest-arpadfold@reformatus.hu

www.arpadfoldiref.hu

